

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1163/2021
30.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене "Војвођанска банка" АД, Нови Сад, чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4474/19 од 11.08.2020. године, у седници већа одржаној 30.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4474/19 од 11.08.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4474/19 од 11.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена делимична пресуда Основног суда у Новом Саду П1 200/2019 од 18.10.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи, као незаконито, решење туженог од 31.12.2018. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и одлучено да ће коначном одлуком бити одлучено о преосталом делу тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да исплати тужиоцу неисплаћену зараду за јануар 2019. године и за сваки месец у коме није радио, да надлежним фондовима уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1, у вези члана 346. ЗПП на коју се ревизијом указује. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде, у смислу члана 396. ЗПП, оценио све жалбене наводе тужиоца и дао разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос на неодређено време код туженог уговором о раду од 01.11.2010. године. Радио је на пословима сарадника за односе са клијентима, са звањем специјалиста сарадник Филијале у Упознат је са Правилником о раду туженог од 21.04.2016. године и Изменама и допунама Правилника од 12.01.2017. године.

Тужилац је дана 05.04.2018. године и 05.07.2018. године са службеног рачунара којим је задужен, уз коришћење личне лозинке, а коју не дели са другим запосленима, без налога, сагласности и присуства клијената банке - директора филијале у ... ББ, приступио рачуну клијента банке и вршио преглед по текућем рачуну, без предузимања других радњи, а дана 12.04.2018. године, 17.04.2018. године, 23.04.2018. године и 29.06.2018. године исто је учинио у односу на рачун клијента ВВ, сарадника за односе са клијентима у филијали туженог у

Директор филијале у ..., ББ је е-mailом упућеним 05.10.2017. године тужиоцу и ВВ тражио да га извештавају сваког петка најкасније до 16,00 часова путем е-mailа о активностима у текућој недељи, на тај начин што би у кратким цртама навели број и волумен исплаћених кредита, одржане састанке са правним лицима и договореним даљим активностима. Извештај је био обавезан и када нема резултата. Тужилац је све до 14.02.2018. године достављао наведене извештаје директору Филијале у ... и регионалном директору за Када је тужилац престао да доставља напред описане извештаје, његов службени е-mail је био у функцији. Тужилац није доставио извештаје на дане када је доспевала обавеза достављања, а када је био присутан на раду и то 06.07.2018., 03.08.2018., 10.08.2018., 17.08.2018., 24.08.2018., 31.08.2018., 07.09.2018., 14.09.2018., 28.09.2018., 12.10.2018., 19.10.2018., 26.10.2018., 02.11.2018., 09.11.2018., 16.11.2018. и 23.11.2018. године. Поред поновљених писаних захтева директора Филијале у ... тужилац није достављао извештаје. Регионални директор за ..., ГГ, није дао тужиоцу одобрење да не доставља извештаје, нити је дао налог директору Филијале у ... да тужилац не доставља извештаје. О разлозима недостављања извештаја тужилац је е-mailом обавестио директора Филијале у ..., наводећи да је недељне извештаје престао да доставља када је престао да добија одговоре на питања која је директору постављао и када је увидео да ти извештаји немају утицај на расподелу стимулације, наводећи да директор Филијале у ... свом рођаку ВВ даје стимулацију у договореном износу, независно од резултата рада.

Побијаним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду, са пратећим анексима, јер је поступајући на напред наведени начин учинио повреду радне обавезе утврђену чланом 51. став 1. тачка 20. Правилника о раду туженог- неовлашћени приступ рачунима клијента и повреду радне дисциплине прописану чланом 52. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог- неоправдано одбијање обављања послова и извршавања налога руководиоца у складу са законом. Поред наведеног, тужиоцу је побијаним решењем стављено на терет и да је учинио повреду радне обавезе утврђену чланом 51. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог- несавесно и немарно извршавање радних обавеза на дан 09.10.2018. године у односу на клијента ДД, који је поднео притужбу на рад филијале у ..., али не и на рад тужиоца, као и да је учинио повреду радне дисциплине утврђену чланом 52. став 1. тачка 10. Правилника о раду- неоправдани изостанак са рада 18.09.2018. године.

Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужени је тужиоцу упутио упозорење о постојању разлога за отказ од 27.11.2018. године, на које се тужилац није изјаснио.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови, применили материјално право из члана 179. став 2. тач. 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..113/2017), у вези члана 51. став 1. тач. 20. и члана 52. став 1. тачка 1. Правилника о раду тужене од 21.04.2016. године, са изменама и допунама и оценили да тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, односно ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца.

Кривица запосленог код повреде радне обавезе је услов за отказ уговора о раду. То је психички однос учиниоца према повреди радне обавезе, а терет доказивања да кривица у време учињене повреде радне обавезе није постојала пада на запосленог.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што између осталог, подразумева савесно, одговорно и благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, према послодавцу и према осталим запосленима.

У конкретном случају тужилац је неовлашћено приступио рачунима клијената тужене и неоправдано одбио да обавља послове и извршава налоге свог руководиоца (достављање обавезних недељних извештаја о раду), а што је Правилником о раду туженог прописано као основ за престанак радног односа због скривљене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине.

По оцени Врховног касационог суда, свако поступање супротно изричитим правилима садржаним у општим актима туженог представља основ за примену отказног разлога. То што поступањем тужиоца на наведени начин није туженом проузрокована материјална штета, побијано решење о отказу уговора о раду не чини незаконитом, јер тужиоцу као отказни разлог није стављено на терет наношење материјалне штете послодавцу, већ поступање запосленог супротно изричитим одредбама тог општег акта. И други разлози којима тужилац правда своје поступање се не могу сматрати оправданим за поступање противно правилима општег акта послодавца, која су тужиоцу, као дугогодишњем запосленом код туженог, била позната.

Супротно наводима ревизије, одредбом члана 179а Закона о раду послодавцу је остављена могућност, али не и обавеза да, за случај постојања олакшавајућих околности, запосленом изрекне опомену или неку од других законом прописаних мера уместо отказа уговора о раду. Дискреционо је право послодавца да у сваком конкретном случају оцени да ли је повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине такве природе да запосленом треба да престане радни однос или да му се изрекне нека од других мера. Стога су без утицаја на правилност побијане пресуде ревизијски наводи да је тужени у односу на друге запослене, поводом истих повреда доносио другачије одлуке.

Осталим наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је оценио све жалбене наводе који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**